

Uit een encycliek van de heilige Paus Johannes XXIII (†1963) *

‘Wat ons priesters belet om heiligen te worden’,
zei de heilige Jean- Marie Vianney,
‘dat is het tekort aan bezinning.
Men keert niet in zichzelf,
men weet niet wat men doet.
Overweging, gebed, vereniging met God,
dat hebben we nodig’.
Zelf verkeerde hij
in een staat van ononderbroken gebed,
waarvan noch de verpletterende last van het biechthoren,
noch zijn andere herderlijke taken
hem vermochten af te brengen.
‘Wij zijn bedelaars
die alles aan God moeten vragen.
Hoevelen kunnen wij
door ons gebed tot God terugbrengen.
Het vurig gebed tot God,
dat is het volmaakte geluk van de mens op aarde’.

Dit geluk heeft hij zelf overvloedig gesmaakt,
terwijl zijn door het geloof verlichte blik
de goddelijke geheimen beschouwde
en hij in aanbidding voor het mensgeworden Woord
zijn zuivere ziel verhief tot de heilige Drieëenheid,
het hoogste voorwerp van zijn liefde.

En de pelgrims,
die zich in de kerk van Ars rondom hem verdrongen,
voelden iets aan van het diepste geheim
van dit nederige priesterleven,
wanneer hij de uitroep slaakte:
‘Bemind worden door God,
met God verenigd zijn,
leven in Gods tegenwoordigheid;
o zalig leven, o zalige dood.’

Hij legde zijn parochianen uit:
‘Het is niet nodig veel te spreken, als men goed wil bidden.
Je weet dat de goede God daar is, in het heilig tabernakel;
je opent je hart voor Hem,
je bent blij dat je bij Hem mag zijn, in zijn heilige tegenwoordigheid.
Dát is het beste gebed.’

* **Johannes XXIII**, Encycliek *Sacerdotii nostri primordia*. Amersfoort, Katholiek Archief 1959, 879 - 885
UITGAVE: WOORD & BEZINNING © Stichting IWVL - Arnhem